

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 19

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 06/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người. Mời tiếp tục xem câu thứ 10 của Cảm Ứng Thiên:

Hựu hữu Tam Thai, Bắc Đẩu thần quân tại nhân đầu thượng, lục nhân tội ác, đoạt kỳ kỷ toán.

又有三台北斗神君。在人頭上。錄人罪惡。奪其紀算。

Lại có các thần Tam Thai, Bắc Đẩu ở trên đầu người, ghi chép tội ác để giảm trừ tuổi thọ của họ.

Câu này là nói con người bắt luận vào lúc nào, bắt luận ở nơi đâu, nhất cử nhất động, khởi tâm động niệm đều có quỷ thần nhìn thấy. Trong quỷ thần còn có vị chuyên môn giám sát việc thiện ác người đời, bạn tâm thiện hạnh thiện họ đều có ghi chép, tâm ác hạnh ác cũng có ghi chép. Hay nói cách khác, chỗ thiên địa quỷ thần có hồ sơ hoàn chỉnh về khởi tâm động niệm, tất cả tạo tác của cả đời chúng ta, ghi chép còn rõ hơn so với cục Cảnh sát, cục Điều tra của người thế gian chúng ta. Nếu như chúng ta hiểu rõ chân tướng sự thật này thì tâm sợ sệt, tâm sợ hãi tự nhiên sẽ sinh khởi ngay, nhất định sẽ biết kiểm điểm đối với tâm hạnh của mình.

“*Tam Thai, Bắc Đẩu*”, đây là nói bốn vị thần minh được thờ cúng trong Đạo giáo dân gian Trung Quốc. Thượng Thai quản lý việc sinh tử của con người, Trung Thai quản lý phước báo của con người, Hạ Thai quản lý lộc mạng của con người. Nếu dùng lời hiện nay mà nói thì thần Hạ Thai quản lý tiền của, thần Trung Thai quản lý địa vị xã hội, thần Thượng Thai quản lý vận mệnh. Chuyện sống chết, thọ yếu, giàu sang, nghèo cùng của một người đều có quỷ thần đang quản lý. Chúng ta muốn hỏi, họ có quyền lực chi phối họa phước, sinh tử của chúng ta hay không? Thật ra mà nói thì họ không có quyền lực chi phối, thế nhưng họ quản lý những việc này. Cát hung họa phước là do chính chúng ta định đoạt, họ chỉ đến thi hành. Giống như cục Cảnh sát, cục Điều tra của thế gian chúng ta, nếu người hành thiện, họ trình báo lên trên thì khen thưởng; người tạo ác, họ báo lên trên thì

thi hành trừng phạt, họ là đơn vị giám sát, thi hành, chẳng phải là chi phối. Người chi phối đích thực là chính chúng ta cho nên vận mệnh là do mình tạo, tự làm tự chịu, đạo lý và sự thật này chúng ta đều phải rõ ràng, đều phải sáng tỏ. Mặc dù bạn tạo tác một số tội lỗi, phần trước đã nói qua, chỉ cần bạn biết sai rồi sửa thì thiên địa thần minh sẽ không trừng phạt người biết sám hối sửa sai. Còn Phật Bồ-tát thì càng từ bi hơn, đối với chúng sanh tạo ác đọa lạc ác đạo vẫn dùng tâm từ bi đối xử y như cũ, đó là thánh nhân. Quỷ thần vẫn là phàm phu, tình chấp chưa buông xuống, thấy người hành thiện thì họ hoan hỷ, thấy người tạo ác thì họ chán ghét, họ ghét bỏ, họ là phàm phu. Chúng ta ngày nay cũng là phàm phu, lấy tâm tình của chính chúng ta để độ lượng những thiên địa quỷ thần này, cũng có thể biết được chút ít.

Bắc Đẩu tinh quân, trong Đạo giáo còn có Nam Đẩu tinh quân, Nam Đẩu chủ quản người sống, Bắc Đẩu chủ quản người chết, chủ quản là phụ trách quản lí. Con người đầu thai vào trong cõi người thì Nam Đẩu tinh quân đến ghi chép, lưu những tư liệu này ở chỗ ông. Người đến lúc tuổi thọ hết, chết rồi cũng có ghi chép, Bắc Đẩu quản lý những việc này. Người đời nói, nếu như người có cầu khẩn ở thần minh thì phải nên hướng về Bắc Đẩu. Những thiên địa quỷ thần này thường xuyên luân phiên xuống thế gian, họ xuống là có ngày giờ nhất định, đại khái cứ hai tháng sẽ đến một lần, hoặc là đến hai lần; hầu như đều có định kỳ nhất định, giống như họ đi tuần tra vậy, vào thời gian nào thì đến khu vực nào đó để tuần tra. Hai tháng đến một lần, đây là dùng lịch thời xưa của Trung Quốc, cứ 60 là một Giáp Tý, cho nên hai tháng thì ít nhất họ sẽ đến một lần. Kinh Nghiệp Báo Nhân Duyên nói: *“Khí của bảy sao thường kết thành một sao ở trên đầu người, cách đỉnh đầu ba tấc.”* Ngạn ngữ thời xưa của Trung Quốc nói “ngẩng đầu ba thước có thần minh”, trong kinh nói không phải ba thước mà là ba tấc. Một người tâm địa thiện lương, hành vi thiện lương thì trên đỉnh đầu của người này có ánh sáng. Ánh sáng lớn nhỏ không như nhau, màu sắc không như nhau, người không nhìn thấy nhưng quỷ thần nhìn thấy, hiện nay có một số người tu thiên định có thể nhìn thấy, tâm địa thanh tịnh đến một mức độ nào đó cũng có thể nhìn thấy; còn có một số người luyện khí công, khí công cũng là một loại tu định, họ cũng có thể nhìn thấy. Màu của ánh sáng tốt nhất là màu vàng ròng, kế đến là màu vàng, màu xấu nhất là màu xám, màu đen. Người có khí sắc màu đen thì thọ mạng gần như đã hết, họ gọi là khí, trong Phật pháp gọi là ánh sáng. Từ đó cho thấy, con người không thể không tu thiện.

Tôi thường nói, đời người thật ra khổ đau, ngắn ngủi. Tôi vừa trở về từ Hồng Kông, nhớ lại lần đầu tiên tôi đến Hồng Kông là năm 1977, lần đầu tiên đến Hồng Kông tôi đã ở lại bên đó bốn tháng giảng kinh Lăng Nghiêm. Lúc đó, người mời tôi là pháp sư Thánh Hoài và cư sĩ Tạ Đạo Liên, Pháp sư Thánh Hoài hiện nay còn sống, cư sĩ Tạ thì mất rồi, vắng sanh năm ngoái. Biết bao nhiêu bạn đồng học cùng tu chung thời đó, hơn phân nửa đều đã ra đi, đời người giống như giấc mộng vậy. Trước đây nơi họ sống đều là khu nhà giàu sang trọng, tôi cũng từng ghé qua, hiện nay nhà cao vẫn còn đó nhưng đã đổi chủ rồi, khiến chúng tôi cảm nhận sâu sắc đến vô thường, bản thân mình cũng mỗi năm một già yếu hơn. Khi tôi mới đến Đài Loan, bạn học chúng tôi có khoảng hơn 200 người, hiện nay còn lại có lẽ cũng chưa đến 50 người, con người đến tình cảnh này thì cảm xúc sẽ sâu sắc.

Phật nói rất hay: “Mọi thứ không mang đi, chỉ có nghiệp theo mình.” Vì sao chúng ta vẫn tạo nghiệp? Vì mê hoặc. Đối với những đạo lý này, tuy chúng ta thường hay đọc sách, đọc kinh, nghiên giáo, nghe kinh nhưng vẫn không chống nổi dụ hoặc của thế gian, danh văn lợi dưỡng, tài, sắc, danh, thực, thù đều không chống lại nổi, không chống nổi thì liền tạo nghiệp. Nghiệp là cái đi theo bạn, bạn tạo thiện nghiệp thì bạn có thiện báo, bạn tạo tác ác nghiệp thì liền có ác báo. Thiện ác báo ứng không phải do quỷ thần thêm cho chúng ta, cũng không phải Phật Bồ-tát, cũng không phải Thượng đế hay vua Diêm-la ban cho chúng ta, tất cả cát hung họa phúc đều do chính mình tạo, tự làm tự chịu. Chỉ có người chân thật rõ ràng đạo lý này, hiểu rõ chân tướng sự thật thì tâm mới bình lặng. Cho dù gặp phải tất cả tai họa cũng không oán trời trách người, bị người khác làm nhục, hãm hại cũng không oán hận người, biết được điều gì? Biết được đây là nhân quả báo ứng, là quả báo. Ta trước đây không đắc tội với người thì ngày nay người khác sẽ không đắc tội với ta; ta trước đây không hãm hại người thì ngày nay người khác sao có thể hãm hại ta. Chúng ta bị người nhục mạ, bị người hủy báng, bị người hãm hại đều là tự mình tạo, tự mình phải nên tiếp nhận, tiếp nhận một cách hoan hỷ thì món nợ này liền trả xong. Nợ mạng phải đền mạng, nợ tiền phải trả tiền, quả báo thông ba đời, đâu thể trốn thoát được.

Dù bạn đã thành Phật, thành Phật thị hiện vào trong lục đạo độ hóa chúng sanh cũng không thể trốn thoát nghiệp báo đời trước. Chúng ta đã đọc được trong sách xưa, Không Lão Phu Tử bị cạn lương thực ở nước Trần, Thích-ca Mâu-ni Phật bị quả báo ba tháng ăn lúa dành cho ngựa. Phật ở trong kinh đã nói với mọi người, nghiệp nhân của đời trước đến lúc này duyên đã chín muồi, dù thành Phật

cũng không có cách gì tránh khỏi quả báo. Trong tông môn có công án Dã hồ thiền, rất nhiều đồng tu đều quen thuộc, câu chuyện về thiền sư Bách Trượng đời nhà Đường. Đại sư Bách Trượng mỗi ngày giảng kinh, có một ông già hằng ngày đều đến nghe kinh, ông sống ở sau núi, cứ đến khi giảng kinh thì ông liền đến, người bình thường không biết, nhưng đại sư Bách Trượng biết ông không phải là người, thông thường chúng ta gọi ông là hồ tiên. Có một hôm ông già này thỉnh giáo với đại sư Bách Trượng, kể rõ quá trình đọa lạc của bản thân ông, ông đời trước là một vị pháp sư, pháp sư giảng kinh thuyết pháp, thỉnh chúng đưa ra câu hỏi cho ông, ông đã trả lời sai, trả lời trái nhân quả nên bị đọa lạc làm thân hồ ly đã hơn 500 năm. Hiện tại không có cách gì thoát khỏi đường súc sanh, ông cầu đại sư Bách Trượng giúp đỡ. Đại sư Bách Trượng nói: Được, ngày mai khi giảng kinh, ông hãy nêu ra câu hỏi, ông đem câu hỏi mà thỉnh chúng trước đây đã hỏi ông, ông cứ y như vậy mà hỏi lại tôi. Đến ngày hôm sau, hai người họ liền biểu diễn, ông lão hồ ly tinh này đưa ra câu hỏi: “Xin hỏi đại sư, bậc đại tu hành còn rơi vào nhân quả hay không?” Cái ý này chính là nói người chân thật tu hành chứng đạo, chứng quả, chứng quả cứu cánh viên mãn là Phật-đà, Phật-đà có còn rơi vào nhân quả hay không? Đại sư Bách Trượng trả lời: “Không mê vào nhân quả.” Trước đây, ông lão hồ ly này trả lời mọi người, lúc làm pháp sư trả lời người ta là “không rơi vào nhân quả”, chỉ sai một chữ, ngài sửa đúng trở lại là “không mê vào nhân quả”. Không mê là gì? Quả báo vẫn phải chịu, nhưng rất rõ ràng, rất sáng tỏ, “không mê” không phải là không có nhân quả.

Thánh nhân thế gian là Khổng Lão Phu Tử bị cạn lương thực ở nước Trần là quả báo của đời trước, Thích-ca Mâu-ni Phật ôm bát khát thực mà không có thức ăn, gặp phải năm mất mùa, người ta đem thức ăn nuôi ngựa, mang những thứ ngựa ăn ra cúng dường Phật, Phật cũng tiếp nhận. Đời trước tạo nhân bất thiện, đời này vẫn phải chịu quả báo, ngài hiểu rõ, ngài sáng tỏ. Cho nên, người tu hành gặp phải bất kỳ nghịch duyên hay người ác đều biết rất rõ ràng, cần đền mạng thì đền mạng, cần trả nợ thì trả nợ, sau khi hoan hỷ trả hết thì sẽ xong xuôi. Chúng ta xem thấy trong truyện ký về An Thế Cao, đó là người tu hành chứng quả, đến Trung Quốc để trả hai lần nợ mạng, đời trước ngài ngộ sát người ta, nên đời sau ngài cũng bị người ta ngộ sát hai lần, trong truyện ký đều viết lại rất rõ ràng. Do đó chúng ta mới hoàn toàn khẳng định, người thế gian, nếu như nói chiếm phần lợi của người khác, không có sự việc này; nếu như nói bạn bị thiệt thòi thì cũng không có sự việc này. Đời này bạn chiếm phần lợi của người ta thì đời sau phải trả lại cho người ta; đời này bị thiệt thòi thì đời sau được phước báo.

Nhân duyên quả báo tơ hào không sai, thiện địa quỷ thần thấy rất rõ ràng, rất tường tận.

Tạo tội nghiệp nhất định là tổn phước giảm thọ. Trong lịch sử cổ đại Trung Quốc có ghi chép những sự việc như vậy rất nhiều. Hiện nay, những quả báo này có thể nói là càng rõ rệt hơn, chúng ta không thể thấy ra được là do tâm ý chúng ta quá lơ là qua loa. Chỉ cần đầu óc bình tĩnh một chút, quan sát tỉ mỉ xung quanh chúng ta thì sẽ thấy nhân quả báo ứng rất rõ ràng, rõ mồn một. Sau đó bạn mới công nhận kinh điển của Phật, giáo huấn của cổ thánh tiên hiền một chút cũng không sai, chúng ta sơ ý, đó chỉ là tự lừa mình dối người. Trước đây thầy Lý thường nói “tâm nhìn phải xa”. Thế nào là xa? Đời sau là xa, đời này là gần, nhìn đời này là bạn nhìn quá gần rồi, bạn phải nhìn về đời sau, nhìn về đời sau nữa thì bạn mới biết được chính mình cần phải làm thế nào. Làm thế nào có lợi cho chính mình, làm thế nào có hại cho bản thân, hiện nay mấy người biết được lợi hại? Hy vọng mọi người chúng ta biết quý trọng quặng nhân duyên này, hết lòng nỗ lực mà tu học. Tốt rồi, thời gian hôm nay đã hết, chúng ta giảng đến đây.